

SNARKS IN THE KITCHEN

SVERRE RIISE
TROMBONE

ARNE NORDHEIM
ØRJAN MOTRE
JON DIVIND NESS

NORWEGIAN
AURORA CONTEMPORARY

SVERRE RIISE, TROMBONE
ARNE NORDHEIM

1 The Hunting of the Snark – for trombone solo 05:58

Vevnad 06:03

2 I 02:00

3 II 02:49

4 III 01:14

Emery Cardas, cello . Asbjørn Blokkum Flø, electronics

5 The Return of the Snark – for trombone and tape 15:13

Orijan Matre

"...but I must have said this before" – for trombone , cello and piano 04:36

Sigstein Folgerø, piano

Jon Divind Ness

7 Moray (The Piece Formerly Known as Phekph Piphtolph) 12:50

Emery Cardas, cello . Sigstein Folgerø, piano

8 The Dangerous Kitten – for trombone and sinfonietta 12:51

Oslo Sinfonietta . Christian Eggen, conductor

Group Portrait WITH TROMBONE

KAARE DYVIK HUSBY

Two days before Christmas Eve 1808 we heard trombones in a symphony for the first time, and the instrument has never disappeared from the orchestra since Beethoven included it in his Fifth Symphony. As early as ancient Rome long tubes were forged in order to blow and make beautiful sounds, continued in Scandinavia with the bronze *lur*. Well known from the Bible is the tale of Joshua, who had seven priests blow

trumpets to destroy the walls of Jericho. These were, of course, rams' horns, but the blowing technique is the same as for brass instruments. At the very end of the Bible, John has a revelation that seven angels shall blow trumpets to announce the Day of Judgement, and the psalmist King David commanded that the Lord be praised with resounding trumpets.

No wonder then that the trombone holds a central place in western music. In the 16th century its simple construction was extended by putting one tube outside the other, making it possible to alter the length of the instrument and thereby obtain different pitches. If one alters the length by a tritone, one can easily play chromatically across the whole range, and voila! the modern trombone has found its form. It is amongst the orchestral instruments that have had the same design for the longest time. We are dealing with something of a favourite instrument for composers – they can write nearly anything at all without any particular precaution. A competent trombonist can play surprisingly fast and the range is an impressive 4½ octaves, with dynamics that go from so soft one can scarcely detect the sound to so loud that city walls came tumbling down.

Arne Nordheim is the most prominent Norwegian composer of his time, with a name that became a symbol for the new music, the very reference point for Norwegian contemporary music for half a century. His name graces a prize for composers and a centre for Nordheim research was established after his death in 2010. Nordheim himself was very aware of his own position as a beacon, and had a distinct talent for subtle turns of phrase that made it captivating to listen when he was introducing his own works. He would often

return to working with the remembrance of listening: How we recall that which we have not heard before – we are all already equipped with what we need in order to listen. This charming, well-spoken man opened many ears around the country. When Arne Nordheim was growing up in Larvik, he played the trombone in the boys' band, something that is of more than anecdotal interest when we look at his works featuring the trombone. Most composers write willingly and unafraid for trombone, which has a reputation of being easy to write for: anything goes. Nonetheless it is always better to familiarize oneself with the playing technique and limitations when one composes. Nordheim is on the highest level in such matters, with works that not only comply with the idiomatic, but push the boundaries. Without being able to perform the virtuoso pieces himself, he knows how they should be performed, something that basically goes for all his instrumental works.

The three works we hear here all refer to works from other art forms. ***The Hunting of the Snark*** from 1976 takes its title from Lewis Carroll's nonsense poem from 1876. 'Nonsense verse' is a particular English discipline, where apparent rubbish, nonsense, can represent criticism of facets of society. In Carroll's poem a company of 10 odd characters are hunting a Snark they never get the better of. The question Nordheim must have asked himself is how a snark might

sound. It cannot have been far from how Caliban in Shakespeare's 'The Tempest' sounds, as the solo line for trombone uses large parts of the same material in the ballet music Nordheim created three years later. The composer described *The Return of the Snark* of 1987 for trombone and electronic soundtrack as a reworking of *The Hunting of the Snark*, but it amounts to an independent work, with trombone and musical building blocks in common with the original piece. Here the soundtrack is the landscape which, so to speak, is explored and charted from the trombone material (the snark?).

The material is apparently not exhausted in *The Return*. In 1993 it appeared again in 'Vevnad' (The Tapestry), a tribute to the textile artist Hannah Ryggen. Ryggen worked with a loom, without drawings, and was among other things commissioned to decorate the government quarters in Oslo. Here the trombone is in company with a cello, which moreover makes use of earlier cello material by Nordheim, and a piano played by previously programmed impulses to its keys. The prepared piano is just as merciless a mistress to play with as a soundtrack, but acoustically it sounds like a real trio.

A colleague of **Jon Øivind Ness** claimed that one could not write music in the same way as one writes a diary. Why not? asked Ness and

set to work writing *The Dangerous Kitten* (1998) for trombone and chamber orchestra, with three clarinets as a separate concertino group. The work has become typical of Ness, with sources of inspiration from all quarters. The title refers to 'The Dangerous Kitchen' by Frank Zappa; the diary begins with the birth of a kitten. Other episodes are the telephone signal from an unobtainable number, 'The Girl from Ipanema' and the Norwegian children's song 'The Animals of Africa'. Everything is milled through a classically trained composition technique.

It is easy to see that Jon Øivind Ness has taken impulses and inspiration from many places. But where Arne Nordheim takes inspiration from other art-forms such as literature and painting, it is worth noting that Ness always has sources that relate to sound. The kitten makes sounds and it is precisely *the sound* – not the experience – that Mother has changed her number that is presented, as well as references to the popular music that Ness has an active relationship with. So we might easily believe that the composer sits listening to pop music, notating as best he can. Then we are mistaken. Jon Øivind Ness is chiefly a classically educated composer, with a thorough knowledge of compositional technique, and that is where he has taken his craft from. 'The Dangerous Kitten' is not a rhapsody (the musical term for diary form), but a drafting of material that takes

techniques from György Ligeti or Iannis Xenakis, who are just as important a model as is Zappa or Jobim. In recent years Ness has gone away from slapstick humour and kept to a style that does not hint at other music, according to himself. ***Moray*** ('The piece formerly known as Phekph Pihtolph') is perhaps an exception. Moray in the title is the predatory, eel-like fish. In parenthesis Ness plays on one of the different names the artist Prince has used for himself, with a lisped version of the punk band, the Sex Pistols. 'F' (the letters 'ph') instead of 's', and I beg your pardon for explaining the joke. However, the piece is really new compared with the earlier Ness, with a concise form in a classical sequence. Worth noting is the section where the piano sounds a little out of tune, almost as a honky-tonk piano. Cello and trombone play in quarter-tones that lie right between the semitones which are the smallest intervals on the piano.

Ørjan Matre's breakthrough came when he was represented on the CD 'Lights Out' in 2006. He has been a composer to reckon with ever since, and is one of the few who really feels at home in the orchestra. He was profiled by the Oslo Philharmonic with several works in their 2013-14 season. Even though Matre is obviously modernist, he also has a clearly traditional approach. A good example is '*...since I say it now*' (2010) for trombone and piano, with concentrated material, almost familiar, and a radical playing technique for trombone. Throughout the whole work the trombonist has to sing at the same time as he is playing. The sounds that arise are amazingly different as the sung notes change intervals in relation to the trombone. Small intervals produce iterating sounds, while harmonic intervals are like chords. At the same time there is the piano, with its monotonously sounding chords and small comments.

Gruppebilde MED TROMBONE

KAARE DYVIK HUSBY

Bitte lille julaftan 1808 høyrer vi trombonar i ein symfoni for første gong, og instrumentet forsvinn aldri frå orkesteret etter at Beethoven innførte den i Skjebnesymfonien. Allereie romarane smidde lange rør som ein kan blåse i og lage flotte lydar med, vidareført her i Norden med bronselur. Kjent frå Bibelen er historia om Josva, som brukte sju prestar til å blåsa i

basunar, og reiv ned bymuren rundt Jeriko. Dette var rett nok bukkehorn, men blåseteknikken kjenner vi att frå messinginstrumenta. Heilt til slutt i Bibelen har Johannes ein visjon om at sju englar skal blåse i basunar for å førebu dommens dag, og diktarkongen David byr å lova Herren med gjallande horn.

Ikkje til å undrast over at trombonen har ein sentral plass i musikken. På 1500-talet fann ein ut at den enkle konstruksjonen kan utvidast med å setje eit rør utapå det inste, slik at ein kan forandre lengda på instrumentet, og dermed få ulike tonehøgder. Når utøvaren kan endre lengda med ein halv oktav, kan han enkelt spele kromatisk over heile registeret, og voila! Den moderne trombonen har funne si form – av dei orkesterinstrumenta som har hatt same utforming lengst. Vi har å gjere med noko av eit yndlingsinstrument for komponistar – de kan skrive nærmast kva som helst utan særlege omsyn. Ein habil trombonist kan spele overraskande hurtig, og registeret er på imponerande 4 1/2 oktav. Dynamikken går frå så svakt at ein knapt kan aue tonen til så sterkt at bymuren rivast ned.

Arne Nordheim er den aller mest omtalte komponisten i si tid, med eit namn som vart eit symbol på den nye musikken, sjølve referansepunktet for norsk kunstmusikk i eit halvt hundreår. Namnet hans prydar ein komponistpris, og eit eget senter for Nordheimforskning blei oppretta etter at han døydde i 2010. Nordheim var sjølv svært klar over sin eigen posisjon som fyrtårn, og hadde ei eigen evne til spissformuleringar som gjorde det fengande å høre på når han introduserte eigne verk. Han kom stadig tilbake til å arbeide med hukommelsen i lyttinga: Vi hugsar det vi ikkje har

høyrte før – vi har alle har det som skal til for å lytte. Den sjærmerande, veltalande mannen har opna mange øyrer rundt i landet. Då Arne Nordheim vaks opp i Larvik, spelte han trombone i guttemusikken, noko som har meir enn anekdotisk interesse når vi ser på tromboneverk. Komponistar flest skriv gjerne og uredd for trombone, som går for å vere lett å skrive for: Alt går an. Likevel er det naturlegvis alltid best å setje seg inn i speleteknikk og grenser når ein komponerer. Nordheim er på øvste hylle i så måte, med verk som føyer seg for det idiomatiske, men dyster på grensene. Utan at han sjølv kunne framføre dei virtuose stykka, visste han korleis dei skal framførast, noko som i grunnen gjeld for alle hans instrumentalverk.

Dei tre verka vi hører her, refererer alle til verk frå andre uttrykk. ***The Hunting of the Snark*** frå 1976 har henta tittel frå Lewis Carolls tøysevers frå 1876. Nonsense verse er ein eigen engelsk disiplin der tilsynelatande sludder, nonsense, kan representere kritikk av sider ved samfunnet. I Carrolls dikt er eit mannskap på 10 rare typar på jakt etter ein Snark som dei aldri får ha på. Spørsmålet Nordheim må ha stilt seg er korleis ein snark kan høres ut. Det kan ikkje ha vore langt frå korleis Caliban i 'Stormen' (Shakespeare) låter – siden solopartiet for trombone bruker store deler av det same materialet i ballettmusikken Nordheim skapte tre år etter. Komponisten karakteriserte ***The Return***

of the Snark frå 1987 for trombone og lydspor som ei omarbeiding av *The Hunting of the Snark*, men det dreier seg om eit sjølvstendig verk med trombonen og musikalske byggesteinlar til felles med opphavsstykket. Her er lydsporet landskapet som så å seie blir utforska og kartlagd av trombonematerialet (snarken?).

Materialet er tydelegvis ikkje uttømt med *The Return*. I 1993 kjem det etter igjen i *Vevnad*, som er ein hyllest til tekstilkunstnaren Hannah Ryggen. Ryggen arbeidde med vevstol, visstnok utan skisser, og vart mellom anna innkjøpt til utsmykning av regjeringskvartalet. Her er trombonen i lag med ein cello, som for øvrig nyttar tidlegare cellomateriale av Nordheim, og eit piano spelt av førehandsprogrammerte impulsar til tangentane. Det førehandsprogrammerte pianoet er nok ei like nådelaus herskerinne å spele med som eit lydpor, men det lyder akustisk som ein ekte trio.

Jon Øivind Ness vart møtt med ein påstand frå ein kollega om at ein ikkje kan skrive musikk på same vis som ein skriv dagbok. Kvifor ikkje? spør Ness, og går i gang med å skrive *The Dangerous Kitten* (1998) for trombone og kammerorkester med tre klarinettar som ei eigen concertino-gruppe. Verket er blitt eit av dei typiske for Ness, med inspirasjonskjelder frå alle kantar. Tittelen peiker på 'The Dangerous Kitchen' av Frank Zappa; dagboka begynner der

ein kattunge – kitten – vart fødd. Andre episodar er telefonsignalet «nummeret er ikkje i bruk», The Girl from Ipanema og Dyrane i Afrika. Alt kverna gjennom ein klassisk skolert komposisjonsteknikk.

Det er lett å oppdage at Jon Øivind Ness har henta impulsar og inspirasjon frå mange stader. Men der Arne Nordheim hentar inspirasjon frå andre kunstartar som litteratur og biletkunst, er det verd å merke seg at Ness alltid har kjelder som handlar om lyd. Kattungen lagar lydar, og det er nett *lyden* – ikkje opplevinga – av at mamma har skifta nummer som blir attgjeve, ved sidan av referansane til populærmusikken som Ness har eit aktivt forhold til. Så kunne vi kanskje lett tru at komponisten sit og hører på popmusikk, og noterer som best han kan. Då trur vi feil. Jon Øivind Ness er i hovudsak ein klassisk utdanna komponist, med inngåande kjennskap til komposisjonsteknikk, og det er der han har handverket frå. *The Dangerous Kitten* er ikkje ein rapsodi (musikkuttrykket for dagboksform), men ei utarbeiding av materiale som hentar teknikkar frå György Ligeti eller Iannis Xenakis – vel så viktige førebilete som Zappa eller Jobim.

Dei seinare åra har Ness gått bort frå slap-stick-humoren, og heldt seg i ein stil utan å hinte til anna musikk, har han sagt sjølv. *Moray* (The piece formerly known as Phekph Piphtolph)

er kanskje eit unntak. Moray i tittelen er altså den blodtørstige, åleliknande fisken murene. I parentesen speler Ness først på ei av dei ulike nemningane artisten Prince har nytta om seg sjølv, så på ein talefeil av punkbandet Sex Pistols. 'F' for 's' er stava 'ph', og så ber eg om orsaking for å ha forkart vitsen. Men stykket er verkeleg nytt samanlikna med den tidlegare Ness, med ein konsis utforming i eit klassisk forløp. Verd å merke seg er den delen kor pianoet høyrest litt ustemt, bar-aktig ut. Cello og trombone speler med kvarhtonar, som ligg midt mellom dei halvtonene som er minste intervall på pianoet.

Ørjan Matres gjennombrot kom då han var representert på CD-en Lights Out i 2006. Han har vore ein komponist å rekne med sidan då, og er

ein av dei få som verkeleg kjenner seg heime i orkesteret. Han vart profilert i Oslo-filharmonien i sesongen 2013-14 med fleire verk. Sjølv om Matre er tydeleg modernistisk, har han òg ei tydeleg tradisjonell tilnærming. Eit godt eksempel er "*...since I say it now*" (2010) for trombone og piano, med eit konsentrert materiale, nesten gjenkjenneleg, og ein radikal speleteknikk for trombone. Gjennom heile verket skal trombonisten syng samtidig som han speler. Klangane som oppstår er forbløffande ulike etter som songtonane skiftar intervall i forhold til trombonen. Små avstandar gir ein slags dirrande klang, medan reine intervall er som akkordar. Samstundes er pianoet med sine monoton klingande akkordar, og små kommentarar.

Photo: Observatoriet

Sverre Riise studied with Professor Ingemar Roos at the Norwegian Academy of Music, and graduated with honours in 1996. Since his graduation, he has been principal trombonist of the Norwegian Opera Orchestra (1996) and the Norwegian Radio Orchestra, where he still is today. He won the competition Musicora 98 in Paris with Valkyrien Brass in 1998, and released the CD The Dangerous Kitten with the Oslo Sinfonietta in 1999. In 2004 he released the CD Works by W. Lutoslawski, J. Bach, P. Jansen, O. Berg with Valkyrien Brass. Riise has also been co-principal solo trombonist of the Malaysian Philharmonic Orchestra in 2000–2001, and then substituted for a year as 2. trombonist in 2006. He was also a soloist with the performance of Arne Nordheim's Hunting Of the Snark at Siljustøl during FIB in 2011 and played Nordheim's Vevnad on OCA, the Ultima Festival and several times during DOCUMENTA13 in Kassel 2012. In addition to teaching at the Barratt Due Institute of Music, he has on several occasions appeared as soloist with the Norwegian Radio Orchestra, Oslo Sinfonietta and Ensemble Ernst, most recently in September 2012 in the premiere performance of Ørjan Matre "... but I must have said this before".

Sverre Riise studerte med professor Ingemar Roos ved Norges musikkhøgskole og ble uteksaminert med høyeste karakter i 1996. Fra han ble uteksaminert har han vært solotrombonist blant annet i Den Norske Operas Orkester (1996) og Kringkastingsorkesteret hvor han også er i dag. Han vant konkurransen Musicora 98 i Paris med Valkyrien Brass i 1998 og spilte inn The Dangerous Kitten på CD med Oslo Sinfonietta i 1999. I 2004 ga han ut CDen Works by W. Lutoslawski, J. Bach, P. Jansen, O. Berg med Valkyrien Brass. Riise har også vært alternerende solotrombonist i Malaysian Philharmonic Orchestra i 2000–2001 og vikarierte deretter som 2. trombonist i samme orkester i 2006. Han var dessuten solist med fremføringen av Arne Nordheims Hunting Of the Snark på Siljustøl under FIB i 2011, og spilte Nordheims Vevnad på OCA, under Ultimafestivalen og flere ganger under DOCUMENTA13 i Kassel i 2012. I tillegg til å undervise ved Barratt Due har Riise også ved flere anledninger vært solist med KORK, Oslo Sinfonietta og Ensemble Ernst, senest i september 2012 i urframføringen av Ørjan Matres "... but I must have said this before".

Emery Cardas was born in Genoa, Italy in 1961. After receiving his diploma at the Conservatory in Naples, Italy, he studied at the Music Academy in Vienna with Tobias Kühne, and at Indiana University in Bloomington with Janos Starker. For many years he played in the Christopher Quartet with his three brothers, coached among others by Hatto Beyerle, Rostislav Dubinsky and Leonard Bernstein. He has held the principal cello position in Naples (Italy), Barcelona (Spain), Bergen (Norway), and is currently Principal cellist in The Norwegian Radio Orchestra in Oslo. His instrument is a Nicola Gagliano, Naples 1769.

Emery Cardas er født i Genova (Italia) i 1961. Etter diplomstudiet i Napoli studerte han på Musikkakademiet i Wien med Tobias Kühne, og på Indiana University i Bloomington (USA) med Janos Starker. I mange år var han medlem av The Christopher Quartet, sammen med sine tre brødre. De studerte med blant andre Hatto Beyerle, Rostislav Dubinsky og Leonard Bernstein. Han har vært solocellist i Napoli, Barcelona og Bergen Filharmoniske Orkester, og har nå samme stillingen i Kringkastingsorkestret i Oslo. Emery Cardas spiller på en Nicola Gagliano, Napoli 1769.

Sigstein Folgerø has been a student of Jørgen Larsen at the University of Trondheim and Jiri Hlinka at Barratt Due Institute of Music. He has performed with orchestras in Germany and Norway and won the Steinway prize and the Kjell Bækkelund prize. His dedication to chamber music has led to performances at Gewandhaus in Leipzig and Concertgebouw in Amsterdam. 2008 he graduated from the Music Academy of Hamburg as a student of Prof. Volker Banfield, and has since then enjoyed a variety of musical challenges as one of Oslo's classical freelance pianists.

Sigstein Folgerø teaches at the Norwegian Academy of Music. His work schedule also entails a lot of orchestral and ensemble music. As a soloist he enjoys looking for some of the hidden gems in the piano literature, with a particular emphasis on transcriptions. If there is time to spare for other activities, he is most likely to be found juggling or sailing or pondering over a mathematical problem.

Sigstein Folgerø kommer fra Støren i Sør-Trøndelag og fikk tidlig oppslukende interesse for klaveret. Etter fine år ved den lokale musikkskolen i Midtre Gauldal, ble han elev ved "Lørdagsskolen" ved Trondheim kommunale musikkskole og del av et ungt og inspirerende musikkmiljø. Lørdagen ble raskt ukens høydepunkt, og her fortsatte utviklingen med pianotimer, kammermusikk, konserter, teori

og hørelære. Etter formative år ble han som 15-åring hospitant ved musikkonservatoriet i samme by. Jørgen Larsen var nå hans læreremester og banet veien frem til hans Trondheimsdebut-konsert. Etter endt skolegang gikk turen til Barratt Due musikkinstitutt i Oslo og pianotimer med Jiri Hlinka. Siden fulgte studier ved musikhøgskolen i Hamburg under prof. Volker Banfields veiledning. Ved siden av det solistiske viet han stor oppmerksomhet til kammermusikken under studiene. Dette førte til fine konserterfaringer fra steder som Gewandhaus i Leipzig og Concertgebouw i Amsterdam, samt utmerkelser som Steinwayprisen og Kjell Bækkelund-prisen. I 2008 satte han punktum for studiene og vendte nesen hjemover for en freelancetilværelse i Norges hovedstad. Her fulgte raskt mangfoldige og varierte spilleoppdrag - fra klaverimprovisasjon ved steinerskolens eurytmihandlingsundervisning, til syngende pianist i en operaproduksjon.

Sigstein Folgerø er ansatt som førsteamanuensis i akkompagnement ved Norges musikhøgskole. Ved siden av undervisningen er han svært aktiv som orkester- og ensemblemusiker. Solorepertoaret pleies også jevnlig med særskilt interesse for transkripsjonslitteraturen. Om et stykke fritid dukker opp blant all musikken, bruker han den gjerne på matematikk, sjonglering eller seiling.

Asbjørn Blokkum Flø holds a diploma in composition from the Norwegian Academy of Music. Since 1999 he has worked as a freelance composer and sound artist with focus on instrumental music, electronic music and sound art for radio and installations.

Flø's works have been performed in a number of festivals, including DEAF (Dutch Electronic Arts festival, Rotterdam, the Netherlands), Synthèse (International Festival of electronic music and sonic art - Bourges, France), Sound around Kaliningrad (Russia), as well as Ultima, Borealis, Ekko, Grønland Kammermusikkfestival, and the Ibsen Festival in Norway. He has represented Norway in both Ars Acustica and Prix Italia.

Asbjørn Blokkum Flø har komposisjonsutdannelse fra Norges musikhøgskole. Siden 1999 har han jobbet som freelance komponist og lydkunstner med fokus på instrumentalmusikk, elektronisk musikk og lydkunst for radio og installasjoner.

Fløs verker har vært fremført på en rekke festivaler, blant annet DEAF (Dutch Electronic Arts festival, Rotterdam, Nederland), Synthèse (International Festival of electronic music and sonic art - Bourges, Frankrike), Sound around Kaliningrad (Russland), samt Ultima, Borealis, Ekko, Grønland Kammermusikkfestival og Ibsenfestivalen i Norge. Han har representert Norge i både Ars Acustica og Prix Italia.

Oslo Sinfonietta, Norway's oldest running contemporary ensemble, was established by the Norwegian composer Asbjørn Schaathun in 1986. The ensemble is under the leadership of Christian Eggen, who is artistic director and chief conductor. Oslo Sinfonietta comprises leading freelance musicians and members from some of Norway's most prominent orchestras, including The Oslo Philharmonic Orchestra, The Norwegian Opera and Ballet Orchestra, The Norwegian Chamber Orchestra and The Norwegian Radio Orchestra. This ensures that the ensemble has the quality and flexibility that modern repertoire demands. Among Oslo Sinfonietta's numerous recordings are "Birds and Bells", with music by Bent Sørensen and Eivind Buene's "Objects of Desire". In 1999, Oslo Sinfonietta was awarded the prestigious Spellemannspris, Norway's equivalent of a Grammy, for "Boyl", with music by Rolf Wallin. Oslo Sinfonietta performs regularly at Norwegian and international festivals. Highlights include appearances at The Casa da Música Festival in Porto, The Présence Festival in Paris and The Venice Biennale.

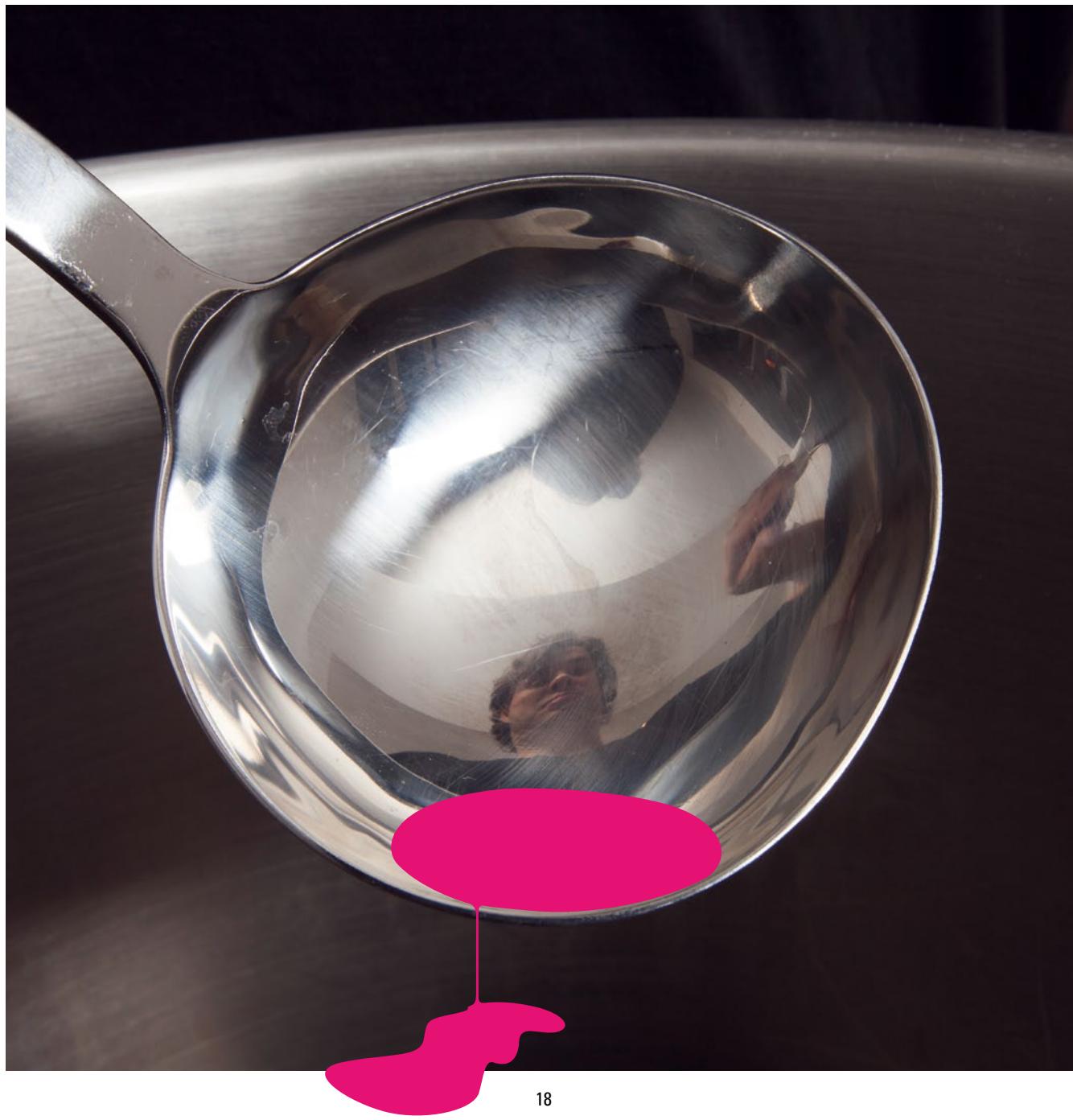
Oslo Sinfonietta ble etablert i 1986 av komponisten Asbjørn Schaathun og er det eldste eksisterende samtidsmusikkensemblen i Norge. Christian Eggen er ensemblets kunstneriske leder og faste dirigent. Oslo Sinfonietta er organisert som en musikerpool med noen av Norges fremste musikere som til daglig spiller i Oslo Filharmoniske Orkester, Den Norske Operas orkester, Det Norske Kammerorkester, Kringkastingsorkestret og frilansere. Denne organisasjonsformen gir ensemplet den fleksibilitet og kvalitet som det moderne ensemblerepertoaret krever. Oslo Sinfonietta spiller jevnlig ved norske og internasjonale festivaler og har spilt inn flere CD'er, eksempelvis Boyl med musikk av Rolf Wallin som fikk Spelemannsprisen, Birds and Bells med musikk av Bent Sørensen (ECM), og Eivind Buenes' Objects of Desire (Albedo). Oslo Sinfonietta deltok i 2008 på Casa da Música-festival i Porto, og i Présence-festivalen i Paris. I 2009 er Oslo Sinfonietta invitert til Veneziabiennalen.

Christian Eggen (b 1957 in Drøbak, Norway), having studied in Oslo, Salzburg, Vienna, Paris and New York, began his conducting activities in the early 1980s, leading the Norwegian "New Music Ensemble" on tours in Scandinavia and Europe, and at the same time continuing his career as a pianist, notably renowned for his performances of Mozart and Bach.

Eggen's skills and deep knowledge of the contemporary music has made him a frequent guest conductor of leading ensembles and orchestras all over the world, like musikFabrik in Cologne and Ensemble Intercontemporain in Paris. He is permanent artistic director and conductor of the Oslo Sinfonietta and the Cikada. He directed festivals of Nordic music in Asia 1990 and Spain 1994, and in 1999 he was "Artist in residence" at the Bergen International Festival. He has collaborated with composers such as John Cage, Helmut Lachenmann, Iannis Xenakis, Magnus Lindberg, Kaija Saariaho, Witold Lutoslawski, Tan Dun, Brian Ferneyhough and Gyorgy Kurtág, and he has made numerous recordings.

Christian Eggen (f. 1957 i Drøbak) studerte i Oslo, Salzburg, Wien, Paris og New York, og startet sin dirigentkarriere som leder av det norske Ny Musikk Ensemble i 1981, samtidig som han fortsatte sitt virke som konsertpianist - spesielt kjent for sine tolkninger av Mozart og Bach.

Eggens dype kjennskap til samtidsmusikk har gjort ham til en etterspurtt dirigent verden over, og han er ofte gjest hos ledende ensembler som musikFabrik i Köln og Ensemble Intercontemporain i Paris. I 1988 ble han dirigent for Cikada, og siden 1994 har han vært kunstnerisk leder for Oslo Sinfonietta. Han har hatt ansvar for nordiske musikkfestivaler i Asia og Spania, og i 1999 fikk han Kritikerprisen for sin innsats som Festspillmusiker under Festspillene i Bergen. Han har samarbeidet med komponister som John Cage, Helmut Lachenmann, Iannis Xenakis, Magnus Lindberg, Kaija Saariaho, Witold Lutoslawski, Tan Dun, Brian Ferneyhough og Gyorgy Kurtág, og han har laget et utall grammofon- og CD-innspillinger.

Tracks 1-7 recorded 13-15 January and 17-18 March 2014 in Store Studio NRK, Oslo

Producer and editor: Halldor Krogh

Balance engineer: Arne Kristian Dypvik, Bjarne Dankel d.y. and Øystein Halvorsen

'The Dangerous Kitten' is previously released on 'Dandy Garbage' (ACD5012) 1999

Mastering: Audun Strype

Liner notes: Kaare Dyvik Husby

Translations: Beryl Foster

Cover photo: Observatoriet

Cover design: Martin Kvamme

The music of Ørjan Matre and Jon Øivind Ness is available at MIC

The music of Arne Nordheim is published by Edition Wilhelm Hansen

Released with support from: Norsk kulturråd, Fond for Lyd og Bilde and Fegerstens Stiftelse

© 2015 Sverre Riise

® 2015 Norwegian Society of Composers

All trademarks and logos are protected. All rights of the
producer and of the owner of the work reproduced reserved.

Unauthorized copying, hiring, lending, public performance
and broadcasting of this record prohibited.

ISRC: NOLFA1581010-080 · ACD5081 Stereo

ARNE NORDHEIM

- 1 THE HUNTING OF THE SNARK 05:58
- 2-4 VEVNAD 05:03
- 5 THE RETURN OF THE SNARK 15:13

OIJAN MÅTRE

- 6 "...BUT I MUST HAVE SAID THIS BEFORE" 04:36

JON ØIVIND NESS

- 7 MORAV (THE PIECE FORMERLY KNOWN AS DHEKDH DIPHTOLOPH) 12:50
- 8 THE DANGEROUS KITTEN 12:51

SVERRE RØISE, TROMBONE

EMERY Cardas, CELLO • SIGSTEIN FOLGERØ, PIANO • ASBIJORN BLOKKUM FL, ELECTRONICS
Oslo SINFONIETTA • CHRISTIAN EGGEN, CONDUCTOR

7044581350812

© 2015 SVERRE RØISE
© 2015 NORWEGIAN SOCIETY OF COMPOSERS
ISRC: NOLFA1581010-080
ACD5081 · STEREO · TT 57:31

